

Nem nézett vissza.

III. fejezet

(II. rész)

Vége a prólogusnak

HUSZONKÉT ÉVEL KÉSŐBB

Az űrhajó kilépett a fénysebességből, ahogy megérkezett a Gemmához. Az ülések fölötti hangszórókból az utaskísérő kellemes hangja hallatszott. - Hölgyeim és uraim, kedves utasaink! Hamarosan landolunk a Gemmán. Kérem, ~~foglalják el üléseiket~~ ^{foglalják el üléseiket}, és kapcsolják be a biztonsági öveiket. Halk kattanás hallatszott, majd egy másik hang szólalt meg: - A helyi idő délelőtt 11 óra, az időjárás ~~meleg~~ ^{meleg}, napos. A levegőtisztaság a Deneb-skála 9-es szintjén van, ezért az R3-mas, és R4-es osztályú légszűrő készülék használata nem szükséges. Erre a bejelentésre sok lény-akik rendkívül érzékenyek voltak a levegő legapróbb kémiai változásaira-lecsatolták szájuk elől kis levegőszűrőiket. A kellemes hang folytatta: - Azon kedves utasaink, akik a bolygó éjjeli oldalán kívánnak kiszállni, landolás után maradjanak helyükön; a hajó pár perc múlva indul tovább. Mialatt ezeket elmondta, az űrhajó már ~~az űrrepülőtérről~~ ^{elmerült} a Gemma légkörében, és megkezdte a landolást. Az űrrepülőtér, ahová megérkeztek, a legmodernebb volt. ~~Mindenféle kényelmi berendezéssel és felszereléssel; mindenféle csomagokkal megrakott raklapot húzott maga után, és az álló hajókat irányították dokkjaiukba.~~ ^{milyen...} Az utasok nagy része megindult a kijáratok felé; az utaskísérők mosolyogva köszöntek el tőlük, és kellemes időtöltést kívántak. A pár perces vámvizsgálat után az emberek, és egyéb lények kiléptek a hatalmas váróterembe. Mindenkiire várt valaki; barátok, rokonok üdvözölték egymást. Egyvalakit nem köszöntött senki. A magányos, fiatal férfi nagy utazózsákkal a vállán állt a váróterem bejáratánál. Körülnézett, majd elindult a parkoló felé. Szerencséje volt, talált szabad légitaxit. Mikor beszállt, a taxi automatikája hangosan üdvözölte, ~~majd az~~ ^{majd} az úticél után érdeklődött.

Miután az utas bemondta a címet, a taxi felemelkedett, és sebesen szelni kezdte a levegőt. Mintegy húsz percel később a jármű lassított, majd leszállt egy nagy, arénaszerű épület előtt. A férfi kiszállt ~~az autóból~~, ^{és} néhány pénzért dobott a robotsofőr perselyébe. Az megköszönte a viteldíjat, majd a taxi ²elsűvített, nagy port kavarva. A fiatalember vállára kapta a zsákját, és az épület hatalmas kapujához ment. Lenyomta a hírközlő jelzőgombját és várta, hogy valaki bejelentkezzen. Nagysokára felbúgott a külső hangszóró ~~szája~~, ^{és} megszólalt egy reszelős hang: - Igen... tessék. Ki az? A férfi közelebb hajolt a mikrofonhoz. - Jó napot. - mondta. - Tolar Menkhib-el szeretnék beszélni. - Ki keresi? ~~valaki~~ ^{kérdés hangján} ~~az épületből~~ ^(a hírközlőből). A fiatalember mégjobban a mikrofonhoz hajolt; szája csaknem hozzáért a készülék védőburkolatához. - Menkhib vár engem. A nevem ~~Dorph Bellidys~~. (Bellidys.) Dorph Bellidys.

IV. fejezet

A hatalmas acélajtó ^{csikorgva} ~~nagy csikorgással~~ nyílt ki. Dorph belépett, és szembetalálta magát egy koszos szerelőkezeslábast viselő, napsütötte arcú férfival. - En vagyok Tolar Menkhib. ~~szólva a férfi felé~~ ^{mutatva a férfi felé}. - Maga hívott a Pastu-ról, ugye? ~~az ajtó felől~~ ^{Dorph} bólintott, majd a zsákjába nyúlt. Erre a mozdulatra Menkhib reflexszerűen az oldalához kapott, de aztán rájött, hogy nincs nála a pisztolya. Dorph nem vette észre a ~~mozdulatot~~ ^{mozdulatot}, ~~csak a férfi~~ ^{csak a férfi} ~~szólását~~ ^{szólását} a zsákjában. ^{Nem sokára} megtalálta, amit keresett: egy fényképet nyújtott ~~a szerelőkezeslábast~~ ^{az előző} férfinak. - Szeretném, ha megnézné ezt a képet. - mondta. - Felismeri ~~azt a képet~~? Menkhib elvette a képet, és hosszan ~~nézte~~ ^{nézegette}. A felvétel egy huszas éveinek végefelé járó barnahajú nőt ábrázolt. - Ismerős. - dűnyögte. - Nagyon ismerős. Kár, hogy ilyen szemcsés a kép; nem látom tisztán... Hátranyúlt a tarkójához, és valamit babrált a haja alatt. - Nna, így már sokkal jobb. - mondta elégedetten. Dorph-ra pillantott; szemei természetellenes vörös fénnel izzottak. Dorph elképedve nézte Menkhib-et, aki vidáman ~~rákacsintott~~. - Bio Elektronikus szemmagyarázta. - Jó, mi? Tudja, az eredeti egy régebbi balhém alkalmával vesztett el. ~~azt a képet~~ ^{Ismét a fényképre nézett.} - Nos, emlékszem erre a nőre. Jó régen volt, több, mint húsz éve. Ha jól emlékszem, a Castor-on. Mi is volt a neve?... S-szel kezdődött... - ~~S-szel~~ ^{San'a}. - mondta halkán Dorph. - Igen, az az. - Örvendezett Menkhib. Visszaadta a képet a fiatalabb férfinak. - Na és most? ~~azt a képet~~ - Beszélhetnénk valahol nyugodtan? - kérdezte Dorph. Menkhib úgy tett, mintha rettenetesen meglepődött volna. - Húúú, ez nagyon komolyan hangzik. Kezével egy nagy úrhajóra mutatott, ami félig kibelevé ²az aréna ³túlsó ⁴végén állt. - Annak az öreg roncsnak egész kényelmes fotelei vannak. - mondta. - Menjünk be oda. Úgyis egyre melegebb lesz; megaztán pihenhetek ³⁵egy kicsit. Intett Dorph-nak, hogy kövesse.

A hajóban kellemesen hűvös volt, és fotelei^{is} valóban nagyon kényelmesek voltak. Menkhib hozott két ~~doboz~~ Alged-i sört, az egyiket Dorph-nak nyújtotta.

- ~~Tehát~~...miről van szó? - kérdezte ~~Menkhib~~, majd nagyot húzott a söréből. ~~Menkhib~~ Dorph is belekortyolt a saját italába, aztán beszélni kezdett.

- Ahogy már említette, a történet nagyon régen kezdődik; több, mint húsz éve.

A Castoron születtem. ~~Menkhib~~ ~~Menkhib~~ éves voltam, mikor egy hódító, idegen faj megtámadta a bolygót. Apám az elsők között halt meg, Anyám és én lemenekültünk a város alatti alagútrendszerbe, és ~~Menkhib~~ ~~Menkhib~~ bujkáltunk. Mások is voltak odalent, ugyanolyan menekültek, mint mi. Mikor végre fel lehetett jönni, a város már teljesen le volt rombolva. Kénytelenek voltunk új környezetünkhöz alkalmazkodni; épületekromokban húztuk meg magunkat, nappal csak ritkán mozdultunk ki a sűrű őrzőjáratok miatt. ~~Menkhib~~ hétessel később anyám rosszul lett. Volt velünk egy orvos az egyik ideiglenes szállásunkon, ő vizsgálta meg.

A diagnózis a lehető legrosszabb hír volt: anyám gyereket várt. Mindannyiunkat lesúlytott a dolog, hiszen tudtuk, hogy a Támadók egy új rendelete szerint ~~Menkhib~~ család^{onként} csak egyetlen utód^(lehető) ⁿⁱ nevelhet. Ennek ellenére anyám úgy döntött, hogy megtartja a gyereket, ^{apám utolsó ajándékát.} Nyolc hónappal később megszületett a húgom, Dabra.

Akkoriban hallottuk, hogy egy űrhajó rendszeresen lejár a Castorra, hogy az otthagadt lakosokat kimenekítse a bolygóról. Anyám elhatározta, hogy velünk együtt elszökik ~~Menkhib~~. Néhány hét tervezés után elérkezett az indulás ideje. Külön indultunk el; én egyedül, anyám Dabrával, így ugyanis ^{kisebbség} volt az esélye, hogy őrzőjáratba ütközzünk, vagy ha mégis, akkor legalább egyikünk el tudjon menekülni. Az űrrepülőtéren kellett volna találkoznom anyámmal. Én a rövidebb úton mentem, mikor észrevettem egy halott rand testét a földön heverni. Még füstölgött a ruhája, így rájöttem, hogy fosztogatók lőttek rá. Elrejtőztem, és megláttam két alakot a hulla felé osonni. A fosztogatók elkezdték átkutatni a randot. ~~Menkhib~~ ~~Menkhib~~ ~~Menkhib~~ Tudtam, hogy anyám ^{vár rám} ~~Menkhib~~, de nem tudtam elindulni, mert ha a két alak észrevett volna, biztos, hogy elkapnak. Mikor a fosztogatók végre odébbálltak, továbbindultam a reptér felé. Késve értem oda, az űrhajó már elment, de anyám nélkül. Ő a bolygón maradt, hogy engem megvárjon. Akkor ért a repülőtérré egy őrzőjárat, mikor engem észrevett. Próbált menekülni, de a Támadók elkapták. Én elbújtam egy rom mögé, ezért nem fedeztek föl.

^{de sokkal később} ~~Menkhib~~ egy nagy űr^{lomp} ~~Menkhib~~ ereszkedett a reptér betonjára. Egy ember szállt ki belőle; Odament a Támadókhoz, akik anyámat tartották fogva, valamit beszélt hozzájuk, aztán elővette a pisztolyát, ~~Menkhib~~ Anyámra ^{celholt} ~~Menkhib~~, és lőtt.

~~Menkhib~~ Láttam Anyát összeesni; kiáltani akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Csak álltam, és nem tudtam mocogni. Az ^{tám} ~~Menkhib~~ ember visszaszállt a ^{lomp} ~~Menkhib~~ ba, a Támadók is elmentek, és a reptér nemsokára olyan üres és kihalt volt, mint azelőtt. Oda akartam menni ^{anyámhoz} ~~Menkhib~~, de nem mertem. Félttem attól, hogy mit fogok látni. Dorph egy pillanatra elhallgatott, arcát a kezébe temette, de aztán folytatta.

-Nem tudom, mennyi idő tel~~el~~t el, mire összeszedtem a bátorságomat, és el mertem indulni. Talán félútig jutottam, amikor megálltam; nem tudom miért. Képtelen voltam továbbmenni. Csak álltam, és arra gondoltam, hogy most mi lesz velem. Aztán megfordultam, és rohanni kezdtem. Beértem a városba, de nem álltam meg, futottam tovább, és tovább. Nem emlékszem pontosan, mi történt utána, de valahogy visszakeverettem a rejtekhelyünkre. Néhány héttel később egy másik menekülőcsoporttal elhagytam Castort; ~~am~~ az emlékek anyám haláláról ^{halálán} elhalványultak. Néha azonban éjszakánként, álomban újra átélem az egészet; Ébredés után verejtékben úszom, és legszívesebben ordítanék fájdalommban.

Menkhib némán hallgatta végig a történetet. Kiitta az utolsó kordy sörét is, majd ~~(halálán)~~ megszólalt. - Sok ~~halálán~~ ~~találkoztam~~ találkoztam, akik ugyanolyan emlékektől szenvednek, mint maga, Dorph. Én is egy olyan hajónak voltam a navigátora, amelyen magát kimenekítette^a Castorról. A fényképen, amit mutatott, az anyja van, ugye? Halványan emlékszem rá... a hajó előtt állt, és várt valakire... ^{Mindazonáltal...} ~~az~~ az imént elmondottakból sem tudom kitalálni, hogy hozám miért jött el. Mit tudok **ÉN** segíteni magának?

Dorph az idősebb férfira nézett. -Ha emlékszik anyámra, akkor biztosan emlékszik arra is, hogy volt nála egy csecsemő. Ő volt a húgom, őt akarom megtalálni.

Menkhib a fejét vakargatta. - Nehéz dolgot kér tőlem, Dorph.-mondta aztán. Felállt, és járkálni kezdett fel-alá ~~az~~. - Úgy tudom, hogy a kapitány magával vitte ~~azt~~ a csecsemőt. De a nevére nem emlékszem pontosan...

- Valami Karam, vagy Kadam... . Menkhib lehányta a szemét, ahogy kényszerítette a memóriáját. Hirtelen felkiáltott. - Megvan !!! Kadack ! Kadack volt a neve.

- Várjon, mindjárt eszembe jut a vezetékeve is; igen, az is megvan... !

- Fedyrno ! Ez az, ...Kadack Fedyrno, így hívták a kapitányt. Úgy tudom, hogy már visszavonult az aktív űrhajózástól. Most valahol a Regulus-rendszerben él.

- Regulus-t mondott ? -kérdezte Dorph. - Hol van az ? - Nincs messze.-válaszolta Menkhib. - Úgy 50-60 fényév ~~van~~ innen. Űrhajója van ? ~~az~~ Nincs?

- Nem baj, a reptérről megy menetrendszerinti járat. Nem drága, és viszonylag gyors is. Dorph felállt, majd a kezét nyújtotta az idősebb férfinak.

~~Nagyon köszönöm~~ - Nagyon köszönöm az információkat, Tolar. -mondta Dorph hálásan.

- Ha maga nincs..., akkor biztosan nem tudnám megtalálni a húgomat. Nagyon köszönöm a segítségét ! - Ugyan, szóra sem érdemes.-vonta meg a vállát Menkhib.

- Most azonnal indulok az űrrepülőtérré !-mondta lelkesen Dorph. Felkapta az utazózsákját, és kisietett az űrhajóból. Menkhib utánakocogott a maga lassúbb, ráérőbb stílusában. A kapunál ismét kezét fogtak. - Viszlát, Dorph !-mondta a szerelőruhás férfi. - Kívánom, hogy megtalálja a húgát...és ha ~~szükség~~ ^{szükség} van...űrhajóra, szerelésre... ~~tudja~~ tudja hol talál meg. ~~Kívánom~~

~~úgy~~ Dorph lefűttyentett egy légitaxit. Tolar Menkhib sokáig nézett a távolodó taxi után, magában sok szerencsét kívánt ~~a~~ a fiatalembernek, aki élete legnagyobb kalandjába vágott bele.